

sådana som *Jórunn*, *Ulfhildr*, *Bera*, *Arna*, *Arnfríðr*, *Svanhildr*, *Svanhvít* etc¹. Personnamn, som stamma från växtriket, påträffas ej så ofta (*Askr*, *Embla*).

Hvad den norröna forntidens konst vidkommer, lär man i den, enligt sakkunniges intyg, ej kunna finna någon antydan af vigt om Nordbons natursinne. Sophus Müller, som egnat en särskild afhandling åt *Dyreornamentiken i Norden*², förklarar³, att man saknar all rätt att i denna se en uppenbarelse af den nordiska folkkaraktären, ej heller lär, enligt samma auktoritet, något samband finnas mellan denna och Nordbons »religiösa, vidskepliga och fantastiska föreställningar». Den vittnar blott om en lycklig förmåga hos Nordens folk att raskt och sjelfständigt tillägna sig främmande motiv. Natursinnet synes alltså här ha spelat en underordnad roll. För öfrigt tillhöra ju många af prydnadsdjuren ej naturens, utan sagans värld. Till en växtornamentik höjde sig ej den fornnordiska konsten. De träd, som finnas tecknade t. ex. på vissa runstenar, lära tillhöra fantasiens parker, utan någon rot i verklighetens mark.

Vi hafva med ledning af källorna sökt teckna det drag i den nordiska folkkaraktären, som vi kallat natur-sympati eller sinne för naturen. Låt vara att dessa källor flyta njuggt, säkert är, att de äro tillräckliga för att styrka det kulturhistoriska faktum, som vi ofvan betecknat så, att Nordbon hade blicken öppen och klar för det sublimes så väl som för det ljufva i sitt fosterlands skönhet. De bevis, vi hittills anfört, hafva dels utgjorts af intyg om Nordbornas natursinne, bevarade i skrifter, som göra an-

¹ Se vidare Wisén, *Om qvinnan i Nordens forntid* (*Nordisk tidskrift* 1870 s. 224).

² *Aarbøger for nordisk Oldkyndighed* 1880. Jfr dock Rosenberg, *Nordboernes Aandsliv* II s. 664 f.

³ S. 398, 399 i anf. arb.